

Sygnatura akt VI W 3265/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 roku

sprawy przeciwko M. I. synowi A. i D. z domu Ł.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 21.05.2013r do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc osobą upoważnioną do występowania w imieniu spółki (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd marki F. o nr rej. (...), którego kierujący w dniu 11.10.2012r o godz. 11:28 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 27 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **M. I.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych**;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

M. I. jest (...)spółki z o.o. (...). W spółce zatrudnionych jest kilkunastu pracowników, którzy wykonując swoje obowiązki służbowe, korzystają z dziesięciu samochodów będących na stanie spółki, przekazanych do ich dyspozycji.

Jednym z nich jest samochód marki F. nr rej. (...).

W dniu 11 października 2012 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 11:28, na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 77 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Wezwany przez Straż Miejską do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytania odnoszące się do osoby kierującej samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadził osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania, M. I., w piśmie z 21 maja 2013

roku oświadczył, że (...) nie prowadzi ewidencji pojazdów i ich użytkowników, stąd wobec „niskiej jakości” zdjęcia nie jest w stanie wskazać, kto prowadził samochód, gdy przekroczone nim dopuszczalną prędkość.

dowód:

wyjaśnienia M. I. k.41;

wydruk fotoradaru k. 10;

informacja (...) k.9;

pismo M. M. do Straży Miejskiej k. 4;

notatka urzędowa k. 3;

wezwanie Straży Miejskiej do złożenia oświadczenia wraz z potwierdzeniem osobistego odbioru k.13, 15.

W postępowaniu jurysdykcyjnym M. I. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach podniósł, że jest prezesem spółki, w której użytkuje się dziesięć samochodów, którymi może jeździć każdy z osiemnastu pracowników spółki. Nie wie więc, kto kierował samochodem, gdy przekroczone nim dopuszczalną prędkość na ulicy (...) we W. i z tego względu nie wskazał Straży Miejskiej osoby, która to uczyniła.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne. Fakt popełnienia niego wykroczenia w dniu 11 października 2012 roku na ulicy (...) samochodem użytkowanym przez T. I. we W., której prezesem jest M. I., wynika ze zgromadzonej dokumentacji i nie jest kwestionowany przez żadną ze stron, w tym obwinionego. Ten jednak próbuje ekskulpować się wskazując na wielość posiadanych samochodów i osób, które uprawnione są do ich użytkowania.

W myśl art. 78 pkt 4 prawa o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika w żadnym jego miejscu, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Może być zatem popełnione zarówno umyślnie, jak i w formie winy nieumyślnej. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznane osobie uprawnionej. Zatem osoba uprawniona nie musi znać osób korzystających z jej pojazdu. Nie musi działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, czy nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniony wskazuje na posiadanie dziesięciu pojazdów i umożliwienie korzystania z nich, w sposób dowolny, każdemu z pracowników firmy, którą prowadzi. Omawiany przepis nie zawiera jednak wyłączenia od wykonania nałożonego przez ustawodawcę obowiązku osób, które posiadają więcej, niż jeden pojazd, jak by mogły na to wskazywać wyjaśnienia obwinionego. Właśnie bowiem podane przez niego fakty, uzasadniają jego odpowiedzialność za wykroczenie. Stworzył bowiem możliwość aprobowanego i niekontrolowanego przez niego korzystania przez inne osoby z samochodów, które do niego należą. Na żądanie Straży Miejskiej, nie był zaś w stanie wskazać osoby, która przekroczyła dopuszczalną prędkość. Czytelność lub nieczytelność

zdjęcia sprawcy wykroczenia, nie ma dla oceny jego odpowiedzialności karnej żadnego znaczenia. Może mu tylko ułatwić zrealizowanie ciążącego na nim obowiązku.

Zaakcentować jednak należy, że –wbrew stanowisku obwinionego- zdjęcia przekazane przez Straż Miejską, jest wyjątkowo czytelne i zawiera bardzo wyraźny wizerunek osoby, która kierowała samochodem. Ta okoliczność miała decydujące znaczenie dla dokonanej przez Sąd oceny odpowiedzialności karnej obwinionego.

Charakter bowiem dostarczonego obwinionemu zdjęcia zwalniał go bowiem z ustalenia, kto w danym czasie i miejscu (na co wskazywał w swoim piśmie stanowiącym odpowiedź na wezwanie Straży Miejskiej) użytkował pojazd. Okoliczność ta wynikała wprost z dostarczonego mu przez Straż Miejską wezwania i okazanego mu także w trakcie rozprawy zdjęcia. Pomimo tego odpowiedzi na formułowane wobec niego pytanie nie udzielił i nie wykonał ciążącego na nim obowiązku z art. 96 § 3 kw.

Tymczasem dostarczenie mu czytelnego zdjęcia sprawcy wykroczenia, stwarzało mu realną możliwość realizacji wykonania tego obowiązku. Jego niezrealizowanie natomiast, rodzi po jego stronie odpowiedzialność za wykroczenie.

Z tego względu Sąd uznał M. I. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Nagminność tego rodzaju zachowań osób odmawiających udzielenia informacji na temat kierowców dopuszczających się wykroczeń, pomimo nałożonego na nich obowiązku wynikającego z faktu własności (posiadania) pojazdu, na obszarze miasta, to okoliczność którą Sąd miał na względzie wymierzając M. I. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczenie społecznego jej oddziaływania.

Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 119 k.p.w.